

daj tega voliti, da bi s trgom delal, kakor bi hotel. Drugi je pri vojakih nekaj s konji in kocami opraviti imel. Kdo ga zamore voliti? Tretji pa je uže pred leti ščuval pobaline na poštene narodne može, ki so bili v odbor izvoljeni. Slovenci, bodimo vrli može Savinjske doline, ne hodimo rogoviležem na limance. Volimo svoje domače poštenjake.

Iz Mežne doline (Pošta v Prevalih) Slovencem ni mila. Prineseš list s slovenskim napisom, zaslišiš: aber diese dummen windischen Adressen“. Predzadnja štv. „Slov. Gosp.“ došla mi je 12. t. m., akoravno pečat kaže, da je na pošti bila 9. t. m. Izmed 4 iztisov je listonoša dobil samo enega. Lani in letos sem moral 4-krat reklamirati. Listi s slovenskimi napisi čestokrat izostanejo. Poštar prošeni, naj bi meni pošto hranilnično knjižico slovenski napisal, odgovoril je: „Ich versteh' nicht windisch“. Vabil slovenskih k pristopu k poštni hranilnici nisem videl, pač pa ima „Nabiralnica“ nemško-slovenski napis. Menda poštar čisto nemškega ni dobil.

Iz Hrastnika. (Seja kmetiške podružnice.) Kmetiška podružnica za Trbovlje in Hrastnik imela je 18. marcija popoldne ob treh v Hrastniški šoli drugo letošnje zborovanje, kterega se je udeležilo 21 udov. Novoizvoljeni predsednik, gosp. Valentinič, je s prijaznim pozdravom sejo utvoril. Govor g. Ferd. Roša o boleznih goved s povdarkom, kako se je pomagati pri porodu telet, ako je lega mladega v maternici napačna, bil je, kakor tudi govor g. predsednika o sadjereji v občno zadovoljnost navzočih rešen. — Sklenilo je društvo kupiti za boljšo rejo dva bika i merjaseca. — Naznani se pa central. odboru želja, v laškem okraji ne samo na enem okraji „licencirati“ bika, ampak na dveh i sicer v Hrastniku i v Rimskih toplicah. Konečno bi še omenil, da je bil napad v „Slov. Gosp.“ štev. 11. zadevajoči našega predsednika, g. Valentiniča kriv, ker ni on, kakor „Tagespošta“ sama priča, pisatelj onih zagrizenih besed v tem Graškem židovskem listu.

E. M.

Od sv. Janža na vinskej gori. (Župan in učitelj.) V štev. 11. Slov. Gospodarja se nahaja v raznih stvareh poročilo iz sv. Janža na vinskej gori, da je poprejšnji župan zopet izvoljen, in da on slovensko vraduje, to je resnica, naj bi njega v tej stvari vsi g. župani po Slovenskem svetu posnemali, da bi se pa g. učitelja Franc Zagorinčnika radi iznebili, in da on nemškutari, to pa ni res tako. Marveč kdor tega gospoda prav pozna, ve, da je on izvrsten narodnjak slovenski, in priden učitelj, iskren katoličan, kojega bi si naj nekteri učitelji v izgled vzeli; da pa njega nekatere osebe zarad kaznovanja otrok v šoli tožijo, se ta reč v ozir jemati ne more, ker pametni g. učitelj

gotovo čez postavo, in brez potrebe šolskih otrok kaznoval ne bode; vsi pa kateri učitelja zaradi tepenja otrok tožijo, naj spoznajo, da je božjega strahu v šoli potreba. M. L.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesar so bili jako nevoljni, ko so zvedeli, kako je nemško-liberalni prusak in poslanec Schönerer nesramno govoril. Bismarka hvalil in naznaujal, da bodo Prajzi skoro našemu cesarstvu vzeli najlepšo deželo česko. In takega človeka še zagovarjajo nemško-liberalni listi. Kmetje slovenski, puntarji onim l. 1878 za nemški Frankfurt razsajajočim podobni vzdigujejo se zopet, tokrat oviti v ovčjo kožo nemškega liberalizma. Ostanimo kakor takrat zvesti svojemu cesarju! — Državni zbor snide se 3. aprila; meseca junija zboruje štajerski sedanji deželni zbor zadnjokrat, nove volitve bodo pri nas drugo leto; na Kranjskem pa uže letos. Štajerski in koroški deželni odbor ne storita čisto nič, da bi Slovenci zvedeli, kaj delata, vse deželne postave in odborski ukazi izhajajo nemški, akopram Slovenci precej deželskih doklad plačujejo. — Česko šolsko društvo v Tešnu na Šlezkem snuje česko gimnazijo. — Ode-rška postava in postava zoper pijance je na Gališkem v 5 letih znatno zmanjšala število zločincev. — Slovenske posojilnice, med njimi tudi št. Jakobska na Koroškem, izprosile so si od finančnega ministra slovenskih obrazcev ali blanket za menjice; nemčurji hočejo jeze pokniti. — Srbi hrvatski sklenoli so Hrvatom pomagati, da priborijo Hrvatskej večjo neodvisnost od Magjarov in pridobijo Dalmacijo.

Vnanje države. Na Ruskem se je bivši minister Makov in njegov tajnik usmrtil. Bala sta se preiskave, ker sta veliko milijonov iz državne blagajnice ukradla. — Rumunski kralj in kraljica odpotovala sta v Italijo. — Bolgarska vlada je sklenola staviti železnico Ruščuk-Sofija; knez pa obišče grškega kralja in črnogorskega kneza. Italijani so razburjeni, da še iz turške zapuščine niso nič dobili; iščejo povsod zaveznikov pa nihče jim prav ne zaupa. Kralja in kraljico je zopet nek postopač napal in javno zasramoval v Livornu, oficir je z golim mečem moral kralja braniti. — Na Francoskem, Španskem, Portugalskem delajo skrivni zarotniki na to, da bi nastala revolucija in da bi bogate ljudi vse poklali in premoženje razdelili. V Parizi so policaji in vojaki komaj zadržali večjo vstajo stradajočih delavcev, ki nimajo zaslužka. — Še huje pa razsajajo Irci na Angleškem. Vladino palačo v Londonu, kder prebivajo ministri, so hoteli z dinamitom razrušiti; palača je močno oškodovana pa razdjana ni, tudi ni bil nihče ubit pač pa so v velikem

delu mesta vsled groznega poka potrupane na oknih vse šipe; strah je povsod velik in policaji in vojaki morajo noč in dan stražiti in javna poslopja varovati. Glavači irskih zarotnikov so deloma v Parizi deloma pa v New-Yorku v Severni Ameriki. Tam je tudi nemških socialistov glavač, po imenu Most. Ta je nedavno naznanjal, da bodo delavci in nemaniči v Evropi naredili strašno revolucijo, kakoršne še ni bilo. Sad neverstva hitro zori.

Za poduk in kratek čas.

Trst

Na sopraznik sv. Sholastike slavne sestre še slavnejšega sv. Benedikta očeta zapadnih menihov — v pondeljek 10. februarja leta 1879. se poslovim od prijaznega Reškega mesta, da jo udarim proti Trstu. Stopivši na Reškem kolodvoru v prostorno sobano, skoči mi ko solnce v oko madjarski napis: ostaly I. in ostaly II. V madjarskem jeziku umem sicer le — molčati vendar si lahko brez posebnega truda rastolmačim rečeni poziv. Ostaly je soba, v katerej treba potovalcu ostati ali počakati, dokler ne pozvoni železniški zvon na dalnji odhod. Res ni bilo treba dolgo ostajati, kmalu je zavvižgal hlapon in že smo drdrali za morskim obrežjem. Pri konci mesta sem še pozdravljaj prelepi mestni vrt „jardino publico“, kder sem včeraj občudoval krasne, raznolične cvetljice, ki zelene in cvetó tukaj po gredah, ko črta ravno uredjenih. Rado prav rado se mi je paslo oko po živo zelenih tujah in cipresah, po zatemnelih palmah oleandrih in ahornih. Vso vožnjo do prve postaje Metulja, ponujal se je potnikom čarobno-divoten razgled na levo čez vedno nemirno luko Kvarnersko. Vendar na desno ni očes razveseljeval lep, prijeten in zanimiv svet. Doli so žalostni in zapuščeni, gore pa gole in mrtve. Raste le bičje in dračje, trnje in grmovje, vsepovsodi je obilo nasuto bodočega kamnja.

Ne maram, ker ne morem in ne moram lepe imenovati ali celo opisati te preubožne okolice nekdanj bogato obgozdenega Krasa. Dolgočasna ker enolična je vožnja in pot po tem kosi zemlje, kder gledajo v tebe iz globokih jarkov in brezden sive skale, kakor brezočne jame iz trohljive mrtvaške glave. Le tu pa tam si odpočije ubogo oko na nizki vinski trti, katero duši pesek in grdo robidovje. Potem takem je vendar res vse, kar sem koli kedaj čul ali čital o Istrski deželi, da je preuborno obdarovana od narave vsaj v današnjih dneh — a svoj čas ni bilo temu tako. Kras ni več krasen, kakor je bil v davno minoli dobi, ko so ga zaljšale lepe lipe, bele breze in košate bukve, ko so ga senčili jasni jaseni in hrasti orjaški.

Kakoršen je sedanji Kras, takošno si mislim Kečkemeter pusto. Rodne zemlje in plodne je le za pedi globoko; plug bi rezal golo kamenje. Še tega, kar je po sodbi starega, grškega modrijana Pindara najbolje — voda, še te pomanjkuje Kraševcem. Juterna rosa in večerna jo morate nadomestovati.

Ves Kras, kolikor sem ga videl, zdi se mi, da je kakor zmrzneno široko morje, preko kterega negibljivega valovja hiti parnik brez jader-črni hlapon.

Druga postaja od Reke gor je majhno, samotno selo Jurdani. Odslej zapazuje oko potnikovo tam na levici v hribih vasice Lipò in Skalnice. Zatim sreča železni vlak tihotne kraje Pasijak, Bistrico in Trnovo, kder tujca pozdravlja s solnčnega holmea milo ljuba cerkvica.

Mimo par samotnih sel in skozi kake tri predore ali podzemeljske prekope je prigrmel vlak ob večernem mraku do sv. Petra, od koder smo po kratkem odmoru blisknili proti Trstu, po katerem mestu je moje srce toli koprnelo. Zal prav žal, da mi je nočna tema zabranjevala razgled po bližni okolici in na prečudno morje, ki se pri Občini potniku tako nenadoma prikaže, kakor bi bilo še le v tem trenutku priklopelo iz zemlje. Pozno dospesvi do zaželenega cilja podam se po jasno razsvetljenih in ljudstva polnih ulicah v veliko vojaško bolenišnico k ondašnjemu dukovnemu oskrbniku vlč. g. H., ki me je preprijazno sprejel ter pod svojo streho več dni gostoljubno hranil in varno branil vsakega zla.

Trst! lepo mesto, prezanimljivo mesto! Po širocih in dokaj snažnih ulicah se gnete ljudstva raznih narodov od vseh petero delov sveta. Stopiš pak na obal Tržaškega pristanišča, misliš, da si zašel v gaj, kder rastejo smreke visoke in tenke jelke in ravne hojke — pred seboj imaš gaj od jamborov, ki se kakor po taktu neprenehoma gibljejo v nemirnem zalivu. Da! Trst je imenitno trgovsko mesto, ki se sme po sodbi Dr. Rafaela Hellbacha meriti s Hamburgom, Amstelodamom in Rotterdamom. Po 14.000 ladij in še više se zglesi vsacega leta v luki Tržaškej.

Ni, da bi opisoval vse, kar sem videl znamenitega, dragocenega, spomina in pogleda vrednega — kdor želi natančno poznati Trst, ki je, da tako denem, ogromna ladja z močnimi mački priklenena k obrežju divnega golfa, ki meji tukaj morje adrijansko — ta naj stopi sam tje in preučí mnogobrojno mravljišče kupčijskega sveta, ali pa naj prebira nedavno med svet poslano knjižico: „Trst in okolica. Zgodovinska slika. Spisal Matija Sila. V Trstu 1882. str. 155.“

V naslednjih vrsticah hočem spomeniti le to, kar je meni najbolj ugajalo in dopadalo.

(Konec prih.)